

SPIRITISME – DE TECHNIEK ERVAN EN DE GEVAREN ERAAN VERBONDEN.

Wanneer u geesten oproept, onverschillig hoe, is dit verkeerd. Je moet nooit proberen om iemand die in onze wereld is te roepen. U kunt wel, en dat is heel iets anders, een gelegenheid scheppen waar diegenen die zich uit willen, zich kunnen uit. Dat is de eerste praktische tip die ik u kan geven. Wanneer u iemand roept doet u dit: bij name, met omschrijvingen, u probeert dus iemand naar u toe te dwingen, dat is niet goed, omdat u niet zeker weet of de persoon in kwestie bereikbaar is, of die persoon zonder schade tot u zou kunnen komen en ten laatste, omdat u zoveel definities dan geeft van hetgeen u wenst, dat iedere komediant aan onze kant, en die zijn er heus ook, daar gebruik van zou kunnen maken en die zou zich dan uit kunnen geven voor willekeurig wie. En aangezien wij een heel klein beetje gedachten kunnen lezen, lukt dat meestal heel aardig.

Wanneer u iemand oproept dan is de kans, dat u een reëel contact met de geroepen persoon krijgt misschien één op duizend. Nu lijkt mij dat het risico ook van uw kant uit, te groot is omdat op u te nemen.

In de tweede plaats: Wanneer contact moet worden gemaakt tussen mens en geest, dan is dat een kwestie van een soort harmonie, een: op elkaar ingesteld zijn. Een geest kan in een spottend gezelschap moeilijk komen, wanneer hij zelf niet die aard van spot in zich draagt. Je haalt dus naar je toe wat je zelf bent. Zorg ervoor dat je een beetje een rustige sfeer hebt. Die sfeer kan je maken door: muziek, u kunt desnoods bidden dat kan ook nooit kwaad - ik zeg niet dat het altijd wat uithaalt - het brengt een zekere instelling met zich mee.

Wanneer wij dit nu allemaal voorop stellen dan vraag je je af: hoe staat de geest er tegenover? Het feit dat wij hier regelmatig zijn en dat in vele andere kringen entiteiten zich, zonder geroepen te zijn, vrijwillig melden bewijst wel dat er bij ons een zekere behoefte bestaat en een neiging bestaat tot contact met uw wereld.

Wanneer u echter dat contact direct aan proeven gaat onderwerpen, dan maakt u de zaak voor uzelf en voor de ander onnodig moeilijk. Laat de gegevens komen zoals zij komen en controleer die later, zover u dat mogelijk is. Dat geeft u de kans om een redelijk, zij het wat parapsychologisch, onderzoek te doen; het geeft aan de ander kans om zonder de remmingen en tegenwerkingen, die bij een dergelijk onderzoek heel vaak ontstaan, in elke afwijzing e.d. van een deel der aanwezigen bv., dus te komen tot redelijke contacten.

De geest is niet onder één noemer te brengen. Er zijn entiteiten die, zoals men dit officieel noemt, aardgebonden zijn. Dit wil zeggen: persoonlijkheden die zich van hun toestand wel bewust zijn, of enigszins bewust zijn, maar die proberen zoveel mogelijk te leven als een mens en dat impliceert dat zij het erg prettig vinden om met uw emoties te spelen, dat zij het erg prettig vinden om u te bewegen tot daden die u, vanuit uzelf niet zonder meer zoudt gesteld hebben. Wanneer u daarmee te maken krijgt dan is dat, op zijn minst genomen, voor u onaangenaam. Wanneer u zich aan dergelijke suggesties en entiteiten zonder meer overgeeft, kan het wel eens gevaarlijk zijn. Er kunnen hier vormen van afwijkingen voorkomen, ten aanzien van het normgedrag, die waarschijnlijk als schizofrenie en in een enkel geval wel eens als paranoia geïdentificeerd worden. Dan komt u dus ergens terecht waar men zegt: dat u geen kwaad kunt doen, maar het kwaad is aan u gebeurd.

Daarom: zorg ervoor dat u een zo goed mogelijke instelling hebt. Probeer niet entiteiten op te roepen, nogmaals. Ik kan het niet genoeg herhalen.

Ga uit, desnoods, van een discussiepunt over hogere waarden. Bespreek het onderling en ga daarna over tot pogingen contact te bereiken. Onthoud dat alle middelen, ook een medium dus, voor beïnvloeding vatbaar zijn. Dat wil zeggen dat u, of in geval van een transmedium, de persoonlijkheid van een medium mede een rol speelt.

Werkt u met kruis en bord, dan zult u ontdekken dat de suggestie grote invloed heeft op de aanwezigen; er worden woorden gespeld, die helemaal niet bedoeld zijn, omdat iedereen denkt dat zij moeten komen. Wees hier voorzichtig mee en hou hier rekening mee.

Wanneer u probeert om tranceverschijnselen te krijgen, onthoudt gij dat het altijd een zeker risico inhoudt; een werkelijke trancetoestand kan gevaarlijk zijn. Dat kan alleen wanneer de zaak goed beheerst wordt, wanneer er bij proefnemingen iemand aanwezig is die in staat is inderdaad elke te zware binding te verbreken.

Een getraind magnetiseur bv. - het woord is wel verkeerd, maar de functie is wel goed in dit geval - zal door zijn persoonlijk magnetisme, zijn suggestie zéér veel kunnen doen aan dergelijke toestanden.

Dan wijs ik u erop dat altijd moet worden gewerkt in vertrekken die open zijn voor licht en lucht. Een gesloten kabinet kan natuurlijk bepaalde verschijnselen gemakkelijker maken en gemakkelijker tot stand brengen, maar het betekent gelijktijdig dat zich entiteiten daar kunnen handhaven, die tegen licht en lucht niet zo gemakkelijk bestand zijn. Hoe verder namelijk een entiteit leeft in het duister, dus zich verbergt voor de waarheid omtrent zichzelf en de wereld.,, hoe méér hij kwetsbaar is voor trillingen van ultraviolet. Dus zonlicht kan reinigend werken.

Houd uw bijeenkomsten met een zekere regelmaat, maar trek ze niet te lang Wanneer u een poging hebt gedaan van ongeveer dertig minuten en je hebt géén resultaat, onderbreek. Probeert u het na een uur nog een keer en krijgt u weer geen contact, leg u erbij neer, wacht u een paar dagen voor u het opnieuw probeert.

In alle werkingen die met het zogenaamde spiritisme in verband staan, maar vooral wel met het contact in onze wereld, zal een deel van de zenuwkracht van de mens mede een rol spelen. Wanneer u probeert iets te forceren, dan betekent dit dat u, in uzelf, onnodige zenuwspanningen veroorzaakt en een onnodig energieverlies, terwijl u géén resultaten hebt. Is er sprake van een harmonisch contact, dan zal ook uw eigen energie, als een soort startenergie, mede gebruikt worden; zij vloeit daarna echter praktisch geheel tot uzelve terug. In dat geval is het dus véél minder gevaarlijk.

Alles bij elkaar: Er zijn geesten, aardgebonden, ik heb u daarover al wat gezegd, er zijn geesten die nog leven in de waan dat zij op aarde zijn, maar verdwaald, of in een boze droom. Ook dergelijke entiteiten kunnen gevaarlijk zijn wanneer u daarmee in contact komt, zonder dat er iemand van onze kant is om op te letten dat er niets gebeurt. Probeer dergelijke contacten zoveel mogelijk te vermijden.

Wij kennen verder diegenen die leven in een vormenwereld. De beschrijvingen die zij geven van hun wereld, zijn zéér subjectief; zij zijn hun beschouwing, hun ervaring, hun beleving. Onthoud u dat, anders zou u komen tot beelden en verwachtingen, die niet stroken met de werkelijkheid.

Er zijn entiteiten die leven in werelden, welke geen vormen meer kennen, waarvoor een eigen soort trillingswereld een ja, men zegt wel eens het is eigenlijk een wereld die lijkt op geluid. Dat is de gerichte communicatie en licht dat is de emotionaliteit die erbij bekoort. En dat maakt dan die gehele wereld uit. Diegenen die uit deze wereld komen zullen, in vele gevallen, tenzij zij getraind zijn, een beroep moeten doen op de termen die bij u berusten. Dan moet u dus ook begrijpen: de dingen moeten gezegd worden in uw woorden, omdat de entiteit zelf geen voldoende materiaal voor handen heeft, tenzij hij in dit werk bekwaam is.

Nu zou ik u alleen nog het volgende willen zeggen:

Probeer niet een trancetoestand tot stand te brengen via hypnotische methoden. Probeer het gewoon, via een normaal relaxen, waarbij de persoon probeert, zich over te geven. Maken wij namelijk gebruik van hypnotische technieken, dan vervallen wij in het verschijnsel dat men somnambulisme noemt, een verschijnsel waarbij in de eigen persoonlijkheid een absolute toegang kan ontstaan tot het onderbewustzijn, daarnaast bepaalde geestelijke vermogens wel geactiveerd kunnen worden, maar waarbij de suggestie, van diegene die de hypnose gebruikt, bepalend is voor de resultaten. U krijgt in dergelijke gevallen, zelfs wanneer een reëel geestelijk contact mogelijk is, vertekende boodschappen. Probeert u ook dit te vermijden? Zijn hier vragen over?

❖ *Kunt u uw visie geven van: bezetenheid?*

Wanneer wij te maken hebben met reële bezetenheid, dan is er sprake van een persoonlijkheid, meestal uit de minder lichtende sferen, soms iemand die nog niet zo lang geleden is overgegaan en aardgebonden was, welke de mogelijkheid heeft gezien zich met het totale zenuwstelsel van de persoon, die hij in beslag neemt, te vereenzelvigen. Hierdoor

ontstaat een modificatie van het eigen gedrag, waarbij een andere geaardheid, hetzij volledig of ten dele, naar voren komt. Deze bezetenheid behoeft niet door zogenaamde demonen of duivels veroorzaakt te zijn, maar het is wel opvallend dat, in dergelijke gevallen, juist de duistere kanten van de persoonlijkheid naar voren treedt.

Er is echter een tweede vorm van bezetenheid: In het normaal bestaan van de mens, wordt hij ertoe gebracht bepaalde delen van zijn persoonlijkheid zó volledig te verdringen dat hij zich van hun aanwezigheid zelfs niet meer bewust is. Wanneer nu de persoonlijkheid, die hij naar buiten toe en voor zichzelf aanvaardt, in een voortdurend grotere conflictsituatie geraakt, waarbij geen oplossingsmogelijkheid gezien wordt, is er een gevaar dat deze onderdrukte persoonlijkheid als het ware gaat: overnemen. Er openbaart zich dan een secundaire persoonlijkheid, die dus deel is van één en dezelfde psyche en die, hetzij incidenteel, hetzij voor langere perioden, het gezag overneemt.

In dergelijke gevallen zullen vooral: hartstochten en lusten ongebreideld geuit worden, Daarnaast is in die tweede persoonlijkheid meestal sprake van een amoraliteit (een absolute amoraliteit) die, voor de mens zelf en voor de wereld, niet aanvaardbaar is. Omdat dit gedrag, in vele gevallen, overeenstemt met het eerste wordt ook dit vaak bezetenheid genoemd. Dat is in dit geval: bezeten zijn van de verdrongen delen van het "ik", die je nooit volledig hebt erkend.

❖ *Als wij contact zoeken is het dan mogelijk dat dit een steun is voor de overleden persoon. In het spiritisme worden dikwijls overleden familieleden opgeroepen, kan dat geen steun zijn voor hen?*

Mag ik een tegenvraag stellen? Als u geconcentreerd aan het werk bent – bewust worden in een geestelijke sfeer is een geconcentreerd werkzaam zijn, geloof me, en u wordt om de twee minuten voor een onbenulligheid van uw werk afgehouden, vindt u dat storend of niet? Ja nietwaar? Op eenzelfde wijze is een dergelijk oproepen vaak storend. Je moet echter niet vergeten dat heel veel entiteiten, vooral degenen die kortere tijd over zijn, een eigen bestaan op aarde nog niet helemaal hebben losgelaten. Zij zouden zich nog willen bemoeien met zaken, ze zouden raad willen geven en zij doen dit wanneer hen daartoe de mogelijkheid wordt geboden.

Vergeet niet dat een dergelijke entiteit, over het algemeen, maar een zeer beperkt overzicht heeft over de werkelijke situatie en toestanden, zodat feiten uit het verleden, die u meegedeeld worden juist zijn, terwijl feiten, die op de toekomst betrekking hebben, eerder voortkomen uit de geaardheid en de redenering van de overgegangene, dan uit de constatering van toekomstige feiten zonder meer.

Dit komt héél vaak voor en als zodanig moogt u wel degelijk ook vrienden en bekenden, die contact zoeken, toelaten. U moogt ze: alleen niet roepen. Daarin ligt dus het onderscheid in dit geval.

Laat me ook nog, dit opmerken: Wanneer iemand u iets mee te delen heeft, dan doet hij alle pogingen om dit tot stand te brengen.

Schept u dus regelmatig een mogelijkheid, dan zult u onvermijdelijk ook die mededeling, die boodschap ontvangen, dat contact maken. Dwingt u het af, of ,probeert u het af te dwingen, dan, ik zei het reeds, stelt u zich in vele gevallen bloot aan bedrog. Werkt u suggestief, zodat zelfs fantasie in de plaats van de werkelijkheid kan treden en ten laatste: en dat moogt u toch zeker niet vergeten: brengt u voor uzelf een toestand teweeg, waarbij u energie kunt verliezen aan entiteiten die daarop azen. En die zijn er ook!

❖ *Er wordt dikwijls veel nadruk gelegd op reddingsseances, dewelke als bereiking zouden moeten hebben dat de "geesten" door de mens moeten geholpen worden en dan op een wijze die de mens wil. Kunt u daar uw mening over geven?*

Ja. Het is een beetje moeilijk omdat het méér omvat dan u schijnbaar, gezien de stelling, helemaal begrijpt.

Het is zo: Wanneer iemand nog niet beseft dat hij overgegaan is (dood is) dan heeft dat tot gevolg dat je een schok nodig hebt om hem van zijn nieuwe situatie bewust te maken. Hierbij kan een reddingsseance inderdaad een rol spelen. Overigens is hier eerder het zich belichaamt voelen in een persoon, die toch wel zéér sterk van dat eigen lichaam verschilt, van belang, dan

de vaak zeer fraaie argumenten die dan ter bekering van de dolende ziel worden opgeworpen. Het is dus mogelijk dat dergelijke seance nut heeft. De argumenten zijn vaak bijkomstig. Belangrijk is wel geloof ik - ik kan dat niet over alle gevallen zien, maar alleen over een beperkt aantal waarvan ik kennis heb - dat een gevoel van genegenheid, van welwillendheid aanwezig is.

Maar onthoud u nu één ding: Als je als entiteit hebt rondgedoold en eindelijk kom je ergens terecht, waar je met de mensen kunt spreken en je krijgt dan voortdurend iemand die tegen je: begint te prediken over alles wat je moet doen en laten, dan krijg je ook enorme gevoelens van frustratie en, al zul je misschien om de rust van dit "even weer je kunnen oriënteren" het spel meespelen, dan zal het wel nooit werkelijke resultaten hebben.

Ten tweede: Wanneer er een seance is, dan hoeft een geest de mogelijkheid aan u enige kracht te ontnemen. Sommige entiteiten die aardgebonden zijn, vinden die kracht wel prettig, hierdoor kunnen zij hun invloed op de mensen en soms zelfs op de dingen vergroten. Deze zullen dus, op één seance, zich soms in vijf of zes verschillende gedaanten aanbieden. Zij zullen in die gedaanten dan bovendien pretenderen uw hulp te aanvaarden en misschien zelfs tot het licht te komen of iets dergelijks, terwijl het hen alleen gaat om een deel van uw energie! Grote voorzichtigheid is bij reddingsseances wel degelijk geboden. Onthoud dat het belangrijker is dat zo'n entiteit dan praat dan dat u uitdrukkelijk, en vaak hoogdravend, gaat argumenteren. Dit zou eerder ten detrimente (nadele) dan ten nutte van de overgegene zijn en het maakt uzelf aantastbaarder, vooral wanneer u emotioneel in zo'n debat zou opgaan. U geeft daardoor veel van uw eigen krachten weg, zonder te weten of u daar een reëel nut mee hebt.

Ten laatste: Realiseer u wel dat: waar het over argumenten alleen gaat, de geest - en wij doen er toch heus wel onze best voor, al onze broeders, - heel wat méér mogelijkheden heeft dan u ze op aarde ooit zult hebben. Dat houdt dus in dat wij vaak het argument al gewonnen hebben, wanneer wij iemand naar zo 'n seance toebrengen. Dan gaat het er alleen om om een bewijs te leveren. En daarom moet u uzelf niet instellen op het denkbeeld: Ik heb zoveel zielen gered.

Als u met die instelling aan het werk bent, dan komt u meestal bedrogen uit!

Is dit onderwerp hiermede afgedaan? Dan nemen wij het tweede:

Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.

Dit is een uitspraak van Jezus Christus tijdens zijn leven. In de eerste plaats: Waarom Koninkrijk? Dit koninkrijk of mijn regering, mijn regiem zou men ook kunnen zeggen, grijpt waarschijnlijk terug op de behoefte van de Joden, een Verlosser te hebben die hem als "Vorst" onafhankelijk zou maken en zou bevrijden van alle vreemde overheersing. De term grijpt dus, mijn inziens, eigenlijk terug op de bestaande Messiaanse verwachtingen van het joodse volk in die tijd.

"Is niet van deze wereld" De nadruk zou op "deze" moeten vallen. Met andere woorden: Er is een kracht, er is een macht en ik ben er deel van, ik representeer dit, maar deze is niet van deze wereld waarin u leeft; zij heeft dus niet de vorm van een menselijk gezag.

Nu zeggen de mensen: Ja, maar waar is die wereld dan? En dan denken zij aan een andere wereld, bv. een andere ster, een andere planeet, of zij denken aan een sfeer. De hemel is voor een hoop mensen nog steeds een tent die achter een voorhang met sterren opgericht is, waarin mogelijk vele woningen en tuinen zijn., maar die dan toch een soort replica is van de aarde, een beetje geïdealiseerd.

Maar als Jezus nu eens bedoeld zou hebben - en ik geloof dat ik dat terecht zeg - "Mijn rijk is niet van deze wereld" in de zin van: "de menselijke toestand" . Het heeft niets te maken met uiterlijkheden, met vormen; het heeft niets te maken met jullie begrenzings van ruimte of van tijd, met wat jullie noemen: een hemel, een hel, een sfeer of een wereld! "Mijn rijk": is de verbondenheid in de Vader, dus in de Kracht waaruit Jezus op aarde werkt, de Kracht die de Christus als het ware manifesteert als de werkelijke Liefde.

Wanneer je je dat gaat realiseren dan zou je dus, op grond van deze uitspraak moeten vertellen: Het rijk Gods, het Rijk ook van de Christus, is de werkelijke Liefde, de onzelfzuchtige Liefde, die in de mens bestaat, waardoor hij zijn Schepper en de Schepping kan aanvaarden,

waardoor hij niet zoekt naar uitingen in de beperktheid van een wereld, maar zoekt in zich de verbondenheid met het geheel te vinden en vanuit zich, in zijn daden, in zijn geloof consequent dat in hem ervaren geheel, met zijn alomvattende Liefde, uit te drukken.

Let wel! Jezus bindt dit niet, zoals mensen dit later hebben gedaan, aan een bepaald geloof. Hij bindt het niet aan bepaalde leerstellingen, hij constateert.

Daar waar een mens in zich de Schepping en de Kracht van de Schepping liefheeft, onverschillig of ge dan spreekt over God, Allah, Brahma, Totaliteit of Eerste Oorzaak, en gelijktijdig die liefde in zichzelf erkent als een relatie met alles wat ge kent, alles wat er voor je bestaat, een waas van gelijkwaardigheid, dan ben je deel van dat Koninkrijk Gods, deel van Jezus Rijk.

Dat betekent niet dat je je van de mensen moogt of kunt afzonderen. Ik weet dat er mensen zijn die zeggen: Je, maar in de eenzaamheid kan ik beter bidden voor de mens. Wanneer zij gevoelen dat dit hun enige mogelijkheid is, om kerkelijk de mensheid lief te hebben en hun Schepper te herkennen in die liefde en lief te hebben, dan zullen wij moeten zeggen: dat is hun zaak. Maar het is niet a-priori de beste weg. Jezus ging onder de mensen; hij trok zich alleen terug, wanneer het hoogst noodzakelijk was. Zijn Liefde bracht hem voortdurend tot de mensen. De Christusliefde. En nu kunnen wij er verder over gaan twisten of Jezus als persoon mens is of niet. Of het Goddelijk aspect de Christus is, een eeuwige kracht die ook in Jezus, de mens, tot uiting komt, of dat die Christus, van het begin af, in Jezus aanwezig is.

Maar eigenlijk hebben wij daar weinig aan. Want wij kunnen vechten over zogenaamde waarheden, zonder ze ooit volledig te beseffen, maar wij kunnen de eenheid met God, met de kosmos, met de mensheid, met alle leven, in onszelf ervaren en vanuit ons openbaren, door wat wij zijn, door wat wij denken en wat wij doen, zonder dat wij ook maar één leerstelling erkennen, of dat wij maar één kruisje slaan. En toch is dat Jezus Rijk.

Mijn conclusie is dus: Wanneer gezegd wordt: Mijn Rijk is niet van deze wereld, dan maakt Jezus duidelijk, aan degenen die rond hem zijn, dat Hij geen vorst is of kan zijn op deze wereld, opdat "vorst zijn" "heerschappij aanvaarden op deze wereld" tegenover andere vorsten of heerschappijen op deze wereld, strijd betekent, haat betekent in een zin die voor Jezus onaanvaardbaar is.

Hij maakt ze duidelijk dat Hij niet is: de Verlosser van stoffelijke zorgen of verbondenheden, maar dat hij iets brengt dat eigenlijk transcendentaal in de mens ontstaat en hem voor een groot gedeelte onttrekt aan die gebondenheden van de wereld, omdat hij in, zich een waarheid vindt, een kracht, een geloof, een inzicht, waardoor hij alle dingen kan aanvaarden en zelfs zijn vijanden lief kan hebben en zelfs zijn beulen kan zegenen. En geloof me, om zover te komen moet je wel heel diep die liefde in jezelf gevoelen.

❖ *Broeder denkt u dat strijd, in zich, onaanvaardbaar is?*

Dat geloof ik niet. In verband met het voorgaande wil ik er u op wijzen dat Jezus, in de Tempel, de zweep greep en de geldwisselaars en de verkopers van offerdieren eruit ranselde. Ik meen dat dit wel een element van strijd met zich brengt. Verder wijs ik erop dat Jezus leven, zij het op ander, meer verbaal en geestelijk niveau een voortdurende strijd is geweest. Bv. Met de Farizeeën, Sadduceeën en anderen. Niet zonder strijd dus. Maar het is iets anders als de strijd voor ons wordt: iets waardoor wij ons waar willen maken ten koste; van anderen, of dat de strijd een natuurlijk verschijnsel is, waarin geen haat kennen, geen overwinning op de ander nastreven, maar alleen proberen om voortdurend de waarheid die in ons is, en dat licht dat in ons is, te manifesteren. En ik geloof dat daarin het grote verschil ligt.

De natuur is gebaseerd op strijd. Er bestaat niets in het leven, waar dan ook, waarin strijd niet een deel uitmaakt van, het bestaan. Kijk in een druppel water; het ene kleine minuscule wezentje jaagt het andere. Strijd.

Gaat u kijken in de natuur; waar planten zijn; de ene probeert de andere te omstrengelen en zijn sappen te onttrekken, om zelf groter te kunnen worden.

Kijk in de dierenwereld. Vogels die vechten om hun jachtterrein te behouden, die vechten om hun broedterrein veilig te houden. Denk aan de tijger, de leeuw, denk aan alle jagers: de wolven, de prooidieren, voortdurend een strijd. Er is geweld. Je moet niet denken dat de wereld geweldloos kan zijn. Trouwens er wordt ook van Jezus gezegd dat Hij het formuleerde:

Ik ben niet gekomen om u de vrede, maar om u het zwaard te brengen. Maar het ligt er maar aan waarvoor je het zwaard hanteert.

Wanneer u leeft en u eet uw lekker stukje varkens- of rundvlees dan is er ook een dier voor gestorven. Je hebt het niet zelf gedaan, er is een dier voor gestorven, dat dier heeft zijn doodsstrijd gekend en u bent de overwinnaar. Want u consumeert het. Strijd is er altijd. Dat betekent nu niet dat u uw stukje vlees moet laten staan, wanneer u zonder dat niet leven kunt, het betekent alleen dat u het element "strijd" niet moet gaan vertalen alleen maar met "ruzie". Dat u het moet vertalen eenvoudig als: de strijd om het bestaan en deze is er voor iedereen. Maar wij kunnen die strijd voeren in een liefde, in een aanvaarding van het strijdelement, zonder haat en zonder angst en in een gevoel van een toch verbonden zijn, of wij kunnen die strijd gewoon op de voorgrond stellen en zeggen: Als ik nu maar win dan komt de rest er niet op aan.

In het eerste geval dan handelen wij juist, zoals de leeuw juist handelt, wanneer hij de kudde besluipt en één van de dieren, meestal een van de zwakkere kiest, bespringt en doodt, want dat is zijn leven.

Maar zoals het verkeerd is wanneer je in bloeddorst zou geraken.

Wanneer dieren dat doen hebben zij daar meestal nog een rede voor. Mensen vernietigen alleen omdat zij willen laten zien dat zij méér zijn dan een ander. Dat is onaanvaardbaar.

Ik geloof in de strijd van het bestaan en in de strijd van de mens tegen zichzelf, tegen de wereld. Maar ik geloof dat die strijd gebaseerd moet zijn op liefde, een zoeken naar hoger begrip, het zoeken naar werkelijke eenheid, zelfs in de strijd, en dat hij nimmer mag zijn een poging om een deel van de schepping uit te sluiten, ten voordele van andere delen.

❖ *Is de strijd normaal ook aanwezig bij hoger bewuste?*

In zekere zin. De hoger bewuste heeft een voortdurende strijd te voeren met zichzelf, omdat bij niet tevreden mag zijn met het bereikte. Zodra je tevreden bent met wat je bent, zonder meer te willen zijn, sluit je jezelf van het leven af en ook van de krachten ervan.

In de tweede plaats: ook met de wereld, want hij moet die wereld niet aan zijn maatstaven onderwerpen, maar moet, vanuit zijn begrip, werken met die wereld, volgen: de maatstaven van die wereld. Hij moet dus niet zeggen: Ik ben meer dan jij. Hij moet zeggen: Wij zijn gelijk en daarom moet ik uw taal spreken en uw begrippen in mij opnemen, opdat wat in mij leeft in u zou kunnen bestaan. Dat is ook een hele grote strijd.

Het kan nodig zijn dat hij daarvoor, op een gegeven ogenblik, iets voor iemand uitschakelt. Wanneer hij dat doet, dan doet hij dit omdat, alleen op deze wijze, zijn verbondenheid met alle dingen nadruk kan krijgen.

Dus ook de hoogbewuste kent strijd. Zelfs in de sferen, onze wereld dus, waarin het bewustzijn bijna alomvattend is geworden is nog altijd de strijd. De laatste strijd die wij wel zullen kennen is de strijd om "ik" te blijven tegenover een schepping, die wij in onszelf reeds aanvaard hebben als deel van onszelf, maar waarin wij bang zijn een deel van onszelf te verliezen, omdat wij denken dat het zo erg belangrijk is dat wij, van ons uit, de besluiten nemen terwijl wij toch niets anders kunnen doen dan de besluiten van het geheel door onszelf tot uiting brengen. Ik geloof dat dat de laatste strijd is, maar die strijd blijft bestaan, ja.

❖ *Betreffend Rijk Gods. De Rooms-katholieke en Protestantse Kerken die vereenzelvigen dit bijna altijd met de uitbreiding van hun eigen kerk. Wat denkt u daarover en wanneer dat Rijk Gods, na, tweeduizend jaar nog niet gerealiseerd is, of heel weinig, hoe had het dan eigenlijk moeten gaan?*

U vraagt hier eigenlijk naar kerkgeschiedenis. Laat ons het kort zo zeggen: De eerste christengemeenschappen waren, in hun geloofsbeleving, zoals hun geloofsverkondiging nogal pluriform. Er waren dus vele vormen van denken en geloven en die liepen vanuit het Judeïsche, via, het zuiver in Christus geloven en alleen die verkondigen, tot zelfs de Griekse filosofieën toe. Ook die speelden een rol. Het Christendom was in die dagen een verbondenheid. Het was niet zozeer een organisatie. Wij zouden misschien hier Paulus, door zijn aard, al iemand die gezag en orde onontbeerlijk vond (daarom zat hij ook eerst achter de Christenen aan) misschien ook kunnen verwijten dat juist hij, door zijn reizen en vooral zijn vele zendbrieven en zijn pogingen om contact te houden met de verschillende gemeenten, getracht heeft uniformiteit tot stand te brengen. Niet alleen dus een band tussen allen die in

de Christus geloofden, op welke wijze dan ook, maar ook een vormgeving aan de wijze waarop men in die Christus moest geloven. Hij heeft daar veel meer voor gedaan dan bv. Petrus. U hoeft alleen de epistels maar na te lezen en u kunt dat zelf uitvinden. Hier hebben wij dus al een neiging tot formaliseren. Het is niet meer de beleving; het is de vorm van de aanvaarding en een zekere maten van "ingewijd zijn" in die Christengenootschappen die een grote rol spelen. Het offermaal, eigenlijk bedoeld als een liefdemaaltijd, krijgt meer en meer het karakter van een magische ritus, waardoor bijzondere machten en krachten worden vrijgemaakt. Ook hier zijn dan grote verschillen nog, soms geschiedt dat in beslotenheid, dus niet ten aanzien van alle gelovigen, maar alleen ten aanzien van de oudsten, in andere gevallen voor de gemeente. En dat zijn dus allen die ingewijd zijn. De doop wordt hier/over het algemeen als kenmerk voor gebruikt, ofschoon de doop niet zonder meer noodzakelijk was in de beginperiode. Wij krijgen nu een situatie waarin de filosofie zich van het Christendom meester maakt en waar een groot aantal afwijkende denkbeelden worden gepredikt. Jezus is, inplaats van een in het "ik:" beleefde werkelijkheid, meer en meer aan het worden tot een filosofisch argument en gelijktijdig een macht die boven de mens staat en die niet in hem leeft. Vanaf dat ogenblik eigenlijk is het Christendom verloren. Op het ogenblik dat Pausen vorsten worden, dat koningen een reformatie gebruiken om hun lege oorlogskast te vullen, is het Christendom geworden tot een parodie op zichzelf, waarbij uiterlijkheden en gezagsverhoudingen, een juristerij zelfs, een belangrijker rol spelen dan dat wat je in jezelf kent. En als u kijkt naar de kerk van vandaag, dan is de werkelijke mystiek daarin bijna gestorven. De mens wil een aandeel hebben in de plechtigheid, goed, maar dat aandeel moet er dan niet een zijn dat geformaliseerd is, maar dat uit hemzelf voort kan komen. Dit echter wordt hem niet gegeven. Het eigen contact met God moet terugtreden voor de gezagsverhouding die in al die kerkelijke groeperingen bestaan. Het is daarom dat zoveel mensen ook weglopen naar: "Jezus People", "God-children", "Holy Christian Movement" noem maar op. Meestal engelse namen, veel Oosters denken en daarmee de mogelijkheid om een innerlijke wereld weer te betreden, die niet onderworpen is aan dezelfde normen en regels die je, in het normale bestaan, kent.

Een kerk kan niet: aan de ene kant een werkende organisatie zijn en gelijktijdig aan de andere kant, buiten alle werkelijkheid, in de mens krachten doen ontstaan. De strijdigheid tussen deze beiden is dus, volgens mij, de fout van het huidig Christendom. Ik geloof dan ook dat "Christendom" niet moet worden gezien als een belijdenis, maar als een leefwijze. Dat is misschien jammer voor velen die denken dat belijdenis erg belangrijk is. Maar ik geloof dat God niet let op je woorden, maar op je daden.

Ik ben ervan overtuigd dat mijn eigen ervaring, dit afschattende dat: wat je bent, metterdaad méér telt dan wat je de wereld hebt gezegd of wat je jezelf als vrome praat hebt voorgehouden.

De wereld heeft behoefte aan mensen met harten die openstaan voor het leven, voor de wereld en voor de krachten van die wereld. Géén mensen die eelt op hun knieën en eelt op hun hart hebben. Misschien heb ik hiermee voldoende gezegd?

Dan kan ik het eerste gedeelte als volgt besluiten vrienden:

Ik heb geprobeerd om ieder het zijne te geven, dat is erg moeilijk en nu moet ik mijzelf ook iets proberen te geven. Ik zou iets willen zeggen over: wat ikzelf ben, als u dat goedvindt.

Ik ben een mens geweest als iedereen. Wanneer ik de lijst van mijn onvolkomenheden op moet sommen, dan, houd ik u veel te lang bezig. Ik heb geleerd; een deel in het leven, een deel na de dood. Dat een glimlach en een aanvaarding van het bestaan veel belangrijker zijn dan al het andere. Zoek vrede met jezelf en zoek in jezelf vrede met het bestaande. Voer geen strijd met het leven en met de mensen, probeer ze te aanvaarden. En als je dat niet kunt, laat ze dan desnoods aan je voorbijgaan. Maar probeer om: niet te haten, niet te veroordelen, niet te verwerpen. Zo is dat in mij tot stand gekomen en zo is het goed. Ik leef nu al langere tijd in een geestelijke wereld, in een bewustzijnstoestand. En vanuit die toestand hoe ik mij nog voortdurend bezig met uw wereld, met andere bewustzijnstoestanden in, wat men, mijn wereld zou kunnen noemen. Want er bestaat misschien een verschil in de vorm van bestaan tussen ons, of van bereikt besef, of van bestaande beheersing, of van bestaande kracht. Maar deze verschillen worden overschaduwed door het feit dat wij allemaal deel zijn van één en hetzelfde. Noem het: Gods Schepping, noem het: Gods Geest, Gods Droom. En juist omdat die

eenheid bestaat en erkend kan worden en moet worden, volgens mij, spreek ik hier over dingen die mij soms niet en soms wel interesseren en probeer ik u een paar gedachten te geven, die u kunnen helpen misschien om met een beetje minder vooroordelen te leven in de wereld.

Het is niet belangrijk, of u nu aan spiritisme doet of niet; het is wel belangrijk of u leert te beseffen dat, in het leven, belangrijk is dat je nooit de liefde verliest. Het gevoel van verbondenheid, ondanks alles, met kosmos en wereld. Dat gevoel is het dat ook mij drijft om hier te spreken en om te werken, als ik het zo mag noemen Het is datzelfde wat mij ertoe brengt voortdurend te zoeken naar een beter begrip, een juister besef, het vermogen om meer te zijn, om meer te doen. Wanneer je dit eenmaal aanvaard hebt, en niet meer jezelf zoekt, maar eigenlijk het deelgenootschap zoekt met alle dingen, dan zult u ontdekken dat je daarin enorm gelukkig kunt zijn.

Ik geloof zelf dat het het uiteindelijke geluk is, de werkelijke vreugde van het leven omdat er zo enorm veel goeds gebeurt en niet alleen maar het kwade dat je als mens ze graag opsomt. Dat er voortdurend méér licht wordt geboren en niet alleen maar meer duisternis. Het leven is vreugdiger dan u denkt, maar dan moet u niet alleen uzelf en uw eigen problemen centraal gaan stellen. U moet ze zien tegenover het geheel waarin en waarmee u leeft, dan vindt u de oplossing, dan zult u misschien op uw manier ook leren wat het is om niet alleen voor uzelf te bestaan. Ik dank u voor uw aandacht.